

HÄRKÄÄ SARVISTA

Puuta tarvitaan yhä enemmän. Sitä tarvitsee puunjalostusteollisuus ja sitä tarvitaan energian tuotantoon. Sitä tarvitaan kotimaasta, sillä herrat ovat turhaan lyöneet päänsä Karjalan mentyyn vai pitäisikö sanoa koivuun. Nyt olisi kirveelle töitä.

KIRVEELLE TÖITÄ!

PUUNJALOSTUSTEOLLISUUDEN merkitys taloudellemme on edelleen suuri Nokioista ja sen sellaisista huolimatta. Tällä hetkellä on alan tuotteiden kysyntä taas lisääntymässä, joten myös raaka-aineen tarve lisääntyy.

Puun käyttö energian tuottamiseen lisääntyy myös nopeasti. Esim. Jyväskylässä rakenteilla olevassa Keljonlahden voimalassa on tarkoitus saada 70 % energiasta puusta. Tällä hetkellä Suomessa käytetään hakkuujätteitä ja kantoja energian tuotantoon viisi miljoonaa kuutiometriä vuodessa. Juuri asetettu (kirjoitan tätä 11.4.) tavoite on 15 miljoonaa kuutiota. Tällä tavoin Suomi yrittää täyttää velvoitettan uusiutuvan energian käytössä. Elinkeinoministeri **Mauri Pekkarinen** käy metsä- ja energiategollisuuden edustajien kanssa neuvotteluja siitä, miten puuenergian käyttöä voitaisiin lisätä ja tukea. Hanke on saanut nimen ”Risupaketti”. Metsät ovat jo pitkään kasvaneet enemmän kuin niitä hakataan ja kasvua voidaan vielä lisätä. Resursseja siis on.

On siis velvoitteita ja suunnitelmia, mutta miten on toteutuksen kanssa? Metsäomaisuus on jakaantunut erilaisille omistajille ja yksityisomistuksessa olevien tilojen keskikoko on pieni. Päätöksenteo on hajaantunut suurelle määrälle enemmän tai varsinkin vähemmän asian- tunteville ihmisille. Tällä hetkellä puun tarjonta ei vastaa kysyntää.

Eräs keino käyttöyksiköitten kasvattamiseen ja metsien järkevään hoitamiseen on yhteismetsien muodostaminen. Se tapahtuu kätevästi kiinteistönmuodostamislain mukaisessa maanmittaustoimittuksessa. Yhteismetsiä on nyt noin 3,5 % yksityismetsiemme pinta-alasta. Vanhimmat ovat vuodelta 1887. Yhteismetsät muodostetaan valtion kustannuksella ja niillä on tiettyjä veroetuuksia. Uusia yh-

teismetsiä onkin pikkuhiljaa syntymässä, mutta ei niillä ratkaisevasti paranneta puun saatavuutta.

Metsälain (1093/1996) tarkoituksena on edistää metsien taloudellisesti, ekologisesti ja sosiaalisesti kestävää hoitoa ja käyttöä siten, että metsät antavat kestävästi hyvän tuoton samalla, kun niiden biologinen monimuotoisuus säilytetään.

Lain tarkoitus on hyvä, mutta sen suomat keinot eivät ole riittävät. Laissa määrätään seikkaperäisesti metsän hakkuusta ja uudistamisesta, metsäluonnon monimuotoisuuden säilyttämisestä ja määräysten noudattamatta jättämisen aiheuttamista seuraamuksista aina viittauksiin rikoslaissa saakka. Tiedän, että joissakin tapauksissa aukko on hakkuun jälkeen jouduttu istuttamaan jopa kolmeen kertaan eikä tulos sittenkään ole ollut hyvä. Metsien hoitamatta jättämisestä ja vaikkapa pystyyn lahoittamisesta laki ei sen sijaan sano mitään. Luonnonsuojelun tarpeet on otettu riittävästi huomioon ja luonnonsuojelulaki antaa lisää keinoja, mutta metsien taloudelliseen hoitamiseen metsälaki ei pure tarpeeksi hyvin.

Lain mukaan metsäkeskus laatii toiminta-alueelleen metsätaloudellisen alueellisen tavoiteohjelman ja seuraa sen toteutumista. Ohjelmaan ei oteta tietoja, jotka ovat yksilöitävissä yksittäisen tilan osalta. Pidän tätä suurena puutteena.

Metsälakia tulisi muuttaa siten, että metsien järkevä hoitaminen tulisi pakolliseksi myös taimikkovaiheen jälkeen kaikenikäisille metsille. Se tapahtuisi laatimalla kaikille tiloille metsäsuunnitelmat, joiden toteuttamista valvottaisiin tehokkain keinoin. Näin voitaisiin parantaa puun tasaista saatavuutta. Vuonna 2009 myönnettiin ns. Kemera-tukia puuntuotantoa turvaaviin metsänhoitotöihin 79,4 miljoonaa euroa. Tämän rahan tuotto pitää varmistaa.

Meillä huudetaan silloin tällöin apuun talvisodan henkeä. Talvisodassa miehet panivat henkensä alttiiksi isänmaan puolesta varallisuudesta riippumatta ja monet joutuivatkin antamaan raskaimman mahdollisen uhrin. 17.5.1940 eli kohta talvisodan ja alueluovutusten jälkeen säädettiin laki polttopuun saannin turvaamisesta eli halkolaki. Se toi kaikille metsänomistajille hakkuuvelvoitteen. Sen täyttämisen varmistamiseksi lakiin sisältyi myös pakkohakkuun mahdollisuus. Erityiskorvauksia ei maksettu. Määräykset eivät kohdanneet suurta vastustusta. Nyt tarvittaisiin vastaavanlaisia toimia.

Pieni osa talvisodan hengestä riittäisi panemaan metsäasiamme kuntoon. Se olisi tärkeää kansallisten etujemme takia ja loogista jatkoa tekemillemme kansainvälisille sopimuksille. Kysyn vain, onko edes tarpeen maksaa korvauksia siitä hyvästä, että metsänomistaja suostuu kuittaamaan isompaa tiliä ja nostamaan omaisuutensa arvoa?

Raimo Koivistoinen
raimo.koivistoinen@kolumbus.fi